

## Theo Lời Kể Của Thầy Thái Lễ Húc

1. Lần này ở Úc, vài vị pháp sư trong lúc giảng kinh đã nêu một số ví dụ, khiến mặt học cũng cảm thấy được khai sáng. Giống như có lần pháp sư Ngô Hạnh ở Úc, đã sắp xếp cho một vị đại hộ pháp, người này ở Úc làm ăn rất phát đạt. Vì anh ấy nói muốn được thân cận sư phụ, nên pháp sư Ngô Hạnh đã tạo điều kiện, giúp anh ấy toại nguyện, sắp xếp cho anh ngồi ngay bên cạnh sư phụ. Nếu đã muốn thân cận thì phải gần một chút; kết quả là khi được sắp xếp ngồi bên cạnh, vị đồng tu này lại cảm thấy được ưu ái mà lo sợ, không dám ngồi, nói rằng: “Tôi nói muốn thân cận, đâu có nói là phải gần đến mức này”. Bởi vì sư phụ rất có oai nghi, nên anh ấy hơi căng thẳng, sau đó thì anh ấy cũng ngồi xuống dùng bữa. Trong lúc đang ăn, vị đồng tu này nói với sư phụ: “Sư phụ, nhìn khí sắc của ngài tốt quá, thật đúng là vẻ đẹp trời ban”. Anh ấy vừa nói vẻ đẹp trời ban, thì một vị đồng tu lão làng ngồi bên, lập tức nghiêm mặt lại: “Sao lại gọi là vẻ đẹp trời ban? Phải gọi là pháp tướng trang nghiêm”. Bạn thấy đó, người tu lâu năm như chúng ta sẽ nói: “Đúng là ngoại đạo! Sao lại gọi là vẻ đẹp trời ban? Người ngoài ngành chẳng hiểu gì cả, cái này phải gọi là pháp tướng trang nghiêm”. Bạn xem, chúng ta lại dùng những đạo lý mình biết để yêu cầu người khác, lúc đó trong tâm đã khởi lên tâm gì? Tâm kiêu mạn, tâm phân biệt cao thấp mà không hay biết. Người tu hành chúng ta nếu thật sự biết sai thì nhất định sẽ sửa, nhưng chính mình cũng không rõ mình sai ở đâu, cho nên người tu hành đều bị chính mình bán đứng mà không biết. Bị chính mình phản bội, chính mình đang đọa lạc mà hoàn toàn không biết gì. Tâm thái này đã sa đọa, đã không còn bình đẳng, đã không còn thanh tịnh, đã không còn từ bi, có sự phân biệt cao thấp, nên không cách nào cảm nhận được tâm cảnh của người khác. Thật ra, thành thật mà nói, vị đồng tu này nói “vẻ đẹp trời ban”, là anh ấy đã dùng những từ anh cho là hay nhất để ngợi khen. Người ta đang tu tùy hỷ công đức, tu hạnh tán thán Như Lai. Kết quả là bản thân chúng ta sanh

tâm phân biệt, sanh tâm kiêu mạn, chúng ta tự mình đọa lạc. Còn khiến cho bầu không khí trở nên thế nào? Rất gượng gạo, mọi người đều cảm thấy như không khí cũng đông cứng lại, đều không biết nên tiếp lời như thế nào. Cuối cùng, ai là người tiếp lời? Chính là sư phụ. Sư phụ nói với mọi người: “Vẻ đẹp trời ban thì chính là vẻ đẹp trời ban”, sư phụ hoan hỷ tiếp nhận. Nghe ngài nói như vậy, vị đồng tu bên cạnh rất vui mừng, vì mình đã không nói sai. Một câu nói của sư phụ đã hóa giải hết sự gượng gạo.

2. Khi tôi tự mình đi Pháp, đúng lúc đi đến tổ chức UNESCO. Thư ký của lão hòa thượng, người đã xử lý rất nhiều công việc, chính là pháp sư Ngô Phạm của chúng ta; cũng trùng hợp hôm đó, chúng tôi có cơ hội đi ra ngoài cùng nhau. Gặp được pháp sư Ngô Phạm, chúng tôi vô cùng hoan hỷ. Pháp sư là người đi theo bên cạnh sư phụ, lúc này cô ấy nhất định đã có rất nhiều linh hội quý báu, chắc chắn cô đã chứng kiến rất nhiều sự hành trì thường ngày của sư phụ, đều là những chỗ chúng tôi cần học tập. Vừa hay tôi lại ngồi đối diện cô ấy, vội vàng “khai thác kho báu”. Pháp sư Ngô Phạm nói rằng: Bất kể ở trong hoàn cảnh nào, ví dụ như vài chục người hay hơn trăm người cùng nhau đến sân bay, thông thường ai cũng sẽ cảm thấy choáng váng vì sự nhốn nháo hỗn loạn đó, thế mà vẫn thấy sư phụ đứng đó hỏi: “Người nọ đã theo kịp chưa? Người kia có mặt hay không?” Pháp sư Ngô Phạm cảm thấy rất khâm phục, tại sao sư phụ có thể nhớ hết những người ấy, nhất là những người ít quen thuộc với tình hình, sư phụ đều có thể nhớ được họ có theo kịp hay không. Qua đó có thể cảm nhận được tâm ngài bao la trùm cả hư không, tâm lượng đó luôn luôn đặt đại chúng ở trong lòng.

Có vị cư sĩ ở đại lục lần đầu tiên đến Úc, mỗi khi sư phụ rời khỏi địa điểm nào đó, thì sẽ hỏi: “Người đó có theo kịp không?” Khi lần đầu anh ấy đến Úc, đến nơi thì đã khá muộn, khoảng 12 giờ đêm mới đến chỗ ở của sư phụ, vừa bước vào đã thấy sư phụ ngồi ở phòng khách nói: “Anh đến rồi à! Lại đây, lại đây”. Ngài còn thu xếp một số việc, rồi mới an tâm

đi ngủ. Thật sự sư phụ đã cho chúng ta thấy phong thái y hệt như một vị trưởng bối trong gia đình, cách ngài đối đãi học trò, đối đãi khách của mình, đều khiến chúng tôi bội phục.

3. Hai năm trước, tôi đến Học hội Tịnh tông Úc Châu để tham gia một khóa học vài ngày, và có cơ hội được ngồi trò chuyện với sư phụ. Mọi người không cần quá ngưỡng mộ tôi, tôi chỉ ở đó có vài ngày thôi, là khoảng mười ngày. Trong lúc ngồi trò chuyện, có một vị cư sĩ nữ, tuổi của bà ấy cũng khá lớn, chắc khoảng năm sáu mươi tuổi, và chúng tôi đã chứng kiến cảnh sư phụ dốc hết tâm sức để tiếp đãi một vị khách như thế nào. Bà ấy chưa từng học Phật. Khi bà đến Học viện Tịnh tông, để tiếp đãi bà, sư phụ đích thân giảng giải, giới thiệu cho bà về từ đường vạn họ. Chúng tôi đứng cạnh thấy rất cảm động, những việc này ngài hoàn toàn có thể giao cho đệ tử chúng tôi làm, nhưng sư phụ lại cảm thấy: “Đó là khách do mình tiếp đón, mình nên tận tâm tận lực”. Qua mười ngày, bà được tiếp đãi chu đáo như đang ở nhà, bà cụ rất xúc động, sau đó bà tự mình nói: “Sư phụ, con muốn quy y”.

Sư phụ khoác áo cà-sa, tay cầm dẫn khánh. Chính là lòng thành này, và sự chăm sóc từng li từng tí cho nhân duyên của một người, khiến chúng tôi được tận mắt chứng kiến một người phát khởi lòng tin kiên định đối với chánh pháp. Khi sư phụ khoác áo cà-sa, cầm dẫn khánh lên, nước mắt của bà cụ tuôn rơi không ngừng, nước mắt cứ thế chảy miết cho đến khi nghi thức hoàn thành vẫn không dứt được, bà rất cảm động trước sự yêu thương che chở mà sư phụ dành cho mình.

4. Một ngày đó, chúng tôi và sư phụ cùng đi một xe, từ Highfields đến Học viện Tịnh tông. Có một hôm đi chung xe, tôi ngồi bên cạnh tài xế, tức vị trí đầu tiên, vì muốn để sư phụ ngồi chỗ phía sau rộng rãi hơn, lại có nhiều đồng tu của chúng tôi, cũng tiện cho việc chăm sóc. Tất nhiên, nói thật ra thì thể lực của sư phụ còn tốt hơn chúng tôi nhiều. Tôi nhớ có lần, bậc thang khá cao, cỡ khoảng chừng này, sư phụ chỉ bước một bước là lên được, thật đúng là dẻo dai linh hoạt.

Trong lòng tôi nghĩ: Lát nữa sẽ để sư trưởng ngồi phía sau xuống xe trước, đợi họ đi qua rồi tôi mới xuống. Vì nếu tôi xuống trước, cửa xe rất lớn sẽ cản lối đi của sư phụ, cho nên tôi cứ ngồi đợi sư phụ đi qua rồi mới nhanh chóng xuống xe. Kết quả là sư phụ đi phía trước, thấy tôi chưa xuống xe, ngài lập tức giúp tôi mở cửa. Chúng tôi cảm nhận được điều gì? Cảm nhận được tâm bình đẳng của sư phụ, cảm nhận được việc sư phụ luôn luôn nhìn thấy nhu cầu của người khác ở đâu. Ngay cả những người nhỏ tuổi đến mức có thể làm cháu của ngài, những hậu bối kém xa ngài về tuổi tác, ngài vẫn quan tâm chăm sóc chúng ta như thế. Đây chính là chỗ chúng ta cần phải học theo. Chúng ta thì chỉ cần có chút gì đó, là đã tỏ vẻ ngạo mạn, không coi ai ra gì, chênh lệch giữa chúng ta và sư phụ thật sự là quá xa, quá xa rồi.

*Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”*